

Laia Albert. Sergi Alcàzar.
Mireia Alises. Ana Becerra.
Guilherme Bergamini. Oksana But.
Víctor Calero. Daniel Casanovas.
Enric Curto. Leah Fresneda.
Miguel Ángel de la Fuente.
Jordi Fuentes. Anna Jornet.
Alba Jovani. Ralf Langenhorst.
Candelaria Magliano.
Xavier Manrique. Bernat Millet.
Lola Montserrat. Marien Moreno.
Joan Ramell. Didac Salau.
Pablo Varela. Jesús Visauta.
Oscar Xarrié.

MIRADES

6è Festival de Fotografia

**Del 30
de març al
28 d'abril
de 2019**

fototorroella.cat

Edició

Amics de la Fotografia

Impremta

Gràfiques Agustí

Disseny

Maria Villaró

MIRADES 6è Festival de Fotografia

**Del 30
de març al
28 d'abril
de 2019**

Mirades 2019

6è Festival de Fotografia

4

Sergi Alcàzar

Museu de la Mediterrània

6

Guilherme Bergamini

Convent dels Agustins

8

Víctor Calero

Convent dels Agustins

10

Daniel Casanovas

Fundació Mascort

12

Jordi Fuentes

Claustre de l'Hospital

14

Candelaria Magliano

Museu de la Mediterrània

16

Bernat Millet

Capella de Sant Antoni

18

Lola Montserrat

Fundació Vila Casas

20

Joan Ramell

El Recer

22

Didac Salau

Convent dels Agustins

24

Oscar Xarrié

La Sala

26

Leah Fresneda i Pablo Varela

Casa Pastors

28

Oksana But

EMD (L'Estartit)

30

Enric Curto

EMD (L'Estartit)

32

Xavier Manrique

EMD (L'Estartit)

34

Ana Becerra

Centre Cívic d'Ullà

36

Miguel Ángel de la Fuente

Centre Cívic d'Ullà

38

Alba Jovani

Centre Cívic d'Ullà

40

Laia Albert

Castell Palau (La Bisbal d'Empordà)

42

Ralf Langenhorst

Castell Palau (La Bisbal d'Empordà)

44

Marién Moreno

Castell Palau (La Bisbal d'Empordà)

46

Mireia Alises

Ca la Pruna (Pals)

48

Jesús Visauta

Ca la Pruna (Pals)

50

Anna Jornet

Espai dels Amics del md'A (Girona)

Vestigium

Sergi Alcàzar

sergialcazarbadia.com

Museu de la Mediterrània

Torroella de Montgrí

A finals dels anys 50, centenars de persones van buscar als afores de Barcelona un lloc on instal·lar-se i van construir amb les seves pròpies mans el que va esdevenir el barri de La Catalana.

Amb els anys, el creixement de la ciutat va acabar engolint el territori, que es va convertir en objectiu de l'especulació urbanística. Finalment, els seus habitants van assumir que havien d'abandonar el barri i que les seves velles cases serien destruïdes després de molts anys d'incertesa.

Amb el nou mil·lenni, La Catalana va perdre la seva identitat i es va veure envaïda per la marginalitat. Les cases buides van passar a ser la llar temporal d'aquells que buscaven un refugi on amagar-se i la droga va adquirir un paper devastador. En pocs mesos, estava gairebé desocupada. Poques famílies, no molt nombroses, van ser les úniques que van resistir fins a l'instant previ a les demolicions.

Vestigium és un projecte de deu anys que mostra la decadència de La Catalana i recull les empremtes, el rastre i la memòria d'un barri que mor deixant un buit físic i sentimental.

BIO. Premià de Mar, 1991. Durant els seus estudis d'art, aprofundeix en les realitats desconegudes, les causes i efectes de les societats modernes i el xoc entre el passat, el present i la memòria. Visita la perifèria de Barcelona i decideix dedicar-se a la fotografia. Es matricula a l'Institut d'Estudis Fotogràfics i guanya la quarta beca *Connecta't* de La Caixa. Treballa com a fotoperiodista per a l'Agència Catalana de Premsa Gratuïta i participa en exposicions locals i internacionals. S'especialitza en fotoperiodisme i assaig fotogràfic en zones conflictives, combinant-ho amb la seva feina com a substitut de l'editor de fotografia d'*El Magazine* durant sis mesos.

Fa el seu primer gran viatge a l'Índia on defineix la seva passió pels temes documentals. Col·labora amb *La Vanguardia*, i publica a *The New York Times*, *El Temps*, *Lecturas* i *Nació Digital*, entre d'altres. Realitza encàrrecs de retrat editorial, moda i publicitat. Expos a al Photometria Festival de Grècia, al DOCfield de Barcelona i al 2018 és finalista de la *Joop Swart Masterclass* del World Press Photo.

Actualment és responsable de fotografia d'*El Nacional.cat*. El 2019 publicarà el seu primer llibre *Vestigium*.

Educació per a tothom

Guilherme Bergamini

guilhermebergamini.com

Convent dels Agustins
Torroella de Montgrí

Les societats democràtiques pressuposen ciutadans educats, és a dir, ben informats i crítics.

S'espera que aquests siguin capaços de determinar les seves preferències i escollir entre diferents alternatives en tant que es pressuposa que fiscalitzen els seus representants i alhora intervien directament en política quan és necessari.

En un context democràtic, l'educació és considerada un dret universal i, conseqüentment, un deure de l'Estat, el qual ha d'oferir-la gratuïtament.

El Brasil, marcat pel seu passat profundament desigual i injust, viu encara avui el desafiament de garantir aquest bé essencial al seu poble. I la democràcia brasilera sembla un somni encara més llunyà quan es constata, d'una banda, que la manca d'educació pública comença amb la seva dimensió més elemental, la del propi espai físic de les escoles, i de l'altra, que es priva d'ella a aquells que en serien els més beneficiats, els nens i nenes del país.

BIO. Belo Horizonte (Mines Gerais, Brasil), 1978. És graduat en periodisme i ha treballat de fotògraf més de vint-i-tres anys. Amb la seva obra, Bergamini vol expressar les seves experiències, la seva visió del món i les seves ansietats.

Enamorat de la fotografia des de ben petit, Guilherme es mostra apassionat i curiós davant les noves possibilitats contemporànies que ofereix aquesta tècnica. Persistent, l'utilitza a mode de crítica política i social.

Guardonat en concursos i festivals nacionals i internacionals, ha participat en exposicions col·lectives i individuals al Brasil, Portugal, Espanya, Grècia, França, Alemanya, Itàlia, Eslovènia, Lituània, Turquia, Venèçuela, Mèxic, Xile, Argentina, Equador, Colòmbia, Uruguai, Estats Units, Malàisia i l'Índia. També ha publicat el seu treball en diversos mitjans de comunicació brasilers i estrangers. Mostra bona part dels seus reportatges fotogràfics al seu web.

Encants

Víctor Calero

victorcalero.com

Convent dels Agustins

Torroella de Montgrí

Per algun estrany motiu hi ha llocs on em sento més atret per la gent que hi viu o que els freqüenta, que pel propi lloc.

D'aquí va néixer el projecte *Encants*, on intento captar i separar de l'entorn, sota llums i ombres, les persones anònimes que per una o altra raó han passat pel mercat. El centre d'atenció no és l'edifici sinó tota la gent que li dona vida.

El projecte, que va començar després de la remodelació i la nova ubicació del mercat dels Encants al 2013, és una sèrie fotogràfica que continuo a dia d'avui. Gran part de la mateixa es pot veure a la secció *Encants* del meu web.

La fotografia de carrer m'aporta més riquesa de la que podia imaginar i m'ofereix infinites possibilitats. Puc observar, conèixer, dialogar i descobrir el món que em brinda el carrer, ja sigui viatjant per qualsevol indret del planeta o amb un simple passeig pel meu barri.

BIO. La Llagosta, 1977. Apassionat de la fotografia des de ben petit, les seves primeres passes com a autodidacta les va fer amb una vella càmera *Yashica* dels seus pares. El seu desig d'adquirir més coneixements el va portar a estudiar a l'Escola Superior de Fotografia Grisart, on va completar tres cursos acadèmics entre els anys 2008 i 2011, especialitzant-se en la categoria de fotoreportatge a càrrec de Rafa Badia.

Va compaginar la seva formació acadèmica amb diversos tallers amb José Manuel Navia, David Jiménez, Antoine d'Agata i Alberto García-Alix, entre d'altres. Ha col·laborat en diferents exposicions individuals i col·lectives, ha guanyat diversos premis i, en els darrers anys, s'han publicat alguns dels seus projectes de fotografia de carrer, paisatge i arquitectura.

Nparanpare

Daniel Casanovas

casanovasbou.wix.com

Exposició
convidada
INSPAI

Fundació Mascort
Torroella de Montgrí

Pena, pobresa, guerra, ignorància, fam, salvatgisme, violència, tribalisme, analfabetisme.

La visió occidental ha quedat atrapada en una imatge estereotipada i plena de prejudicis envers el continent africà, menystenint-lo i inferioritzant-lo.

Nparanpare vol dir «bonic», «guapo» en Sarahulle, l'idioma parlat al petit poblat de Boulembou, ancorat en la tradició rural al bell mig de la sabana senegalesa, a trenta quilòmetres de Gàmbia i a dues hores en cotxe de la ciutat amb supermercat més propera.

El poble viu feliç en un dia a dia rutinari. No hi ha sorpreses ni grans expectatives, però això no és vist amb tristesa o desolació, sinó des d'una tranquil·la ignorància que dibuixa un somriure quotidià.

Aquest reportatge vol ser una crítica envers la visió occidental de l'Àfrica subsahariana. Una veu d'alerta que mostra un continent que no és una massa homogènia. No tot són guerres, ni tot és fam, ni tot és tristesa. Amb el meu treball vull intentar canviar aquesta idea preconcebuda tot mostrant la realitat que jo he viscut a l'Àfrica de la felicitat. La mostra està dedicada a l'Omaru, en Buba, en Foula, en Grizza, l'Ali i totes les persones que a ulls de la nostra societat són infravalorades i oblidades.

BIO. Salt, 1994. Actualment viu a Bescanó i té el Grau en Audiovisuals i Multimèdia. Es dedica a la fotografia, l'edició i el retoc d'imatge. També es mou en els camps del *community management*, les xarxes socials i el disseny.

Rêveland (Somioland)

Jordi Fuentes

@jordifu_slowphoto

Claustre de l'Hospital

Torroella de Montgrí

El «viatge» com a punt de retrobament familiar dins l'imaginari infantil.

Aquella època on la infantesa s'ha de viure com una aventura contínua, i el somni infantil es deslocalitza per mitjà d'un espai desconegut.

Quan ets un nen, no hi caus, però tot moment viscut durant aquesta etapa t'empeny cap a una forma de ser, determinada per les teves circumstàncies i vivències, que marcarà una psique futura.

Aquest cúmul d'emocions, encara creix més en l'exasperació, pel retrobament familiar, fins al punt de generar-te un neguit absorbent en la recerca d'aquella ànima estimada que un dia va haver de fugir fora de casa. S'inicia un viatge que pot o no ser real, però que veritablement és sentit, i que es trobarà marcat per aspectes com l'espai, els somnis i la necessitat de retrobament.

Per mitjà dels vincles sorgits de les relacions familiars, l'autor es recolza i dona èmfasi a les emocions irracionals que sent durant els seus somnis en blanc i negre, que són conseqüència d'aquelles vivències i pensaments que s'han anat teixint mentre es troba despert d'ulls, però endormiscat d'ànima, i que floreixen de nit, quan el subconscient està totalment obert a noves experiències.

BIO. Lleida, 1972. Llicenciat en Dret i diplomàtic en Empresarials, des de ben petit es va sentir atret per les històries que hi havia darrera del recull d'imatges familiars. Aficionat a la fotografia, no és fins passada la trentena quan es llença a conèixer els mecanismes que es troben amagats dins d'una càmera.

Després de realitzar diversos cursos de fotografia a l'Escola de Belles Arts de Lleida i al Pati Llimona, entre d'altres, decideix especialitzar-se en retrat editorial a l'IEFC. Participa en el visionat per a escoles de la Fundació Fotocol·lectània i és premiat pel Festival La Nuu amb una beca pel taller *La meta es el camino* amb Juanan Requena.

Paral·lelament, desenvolupa l'acció fotogràfica de manera autodidacta, influït per la seva manera de veure i viure la realitat diària, sense deixar de banda la seva família. A més, ha participat en diferents exposicions col·lectives a Lleida. La seva primera mostra individual va ser al Pati Llimona de Barcelona. Actualment compatibilitza la seva tasca professional amb la fotografia social de caire documental.

Claro de luna

Candelaria Magliano

candelariamagliano.com

Museu de la Mediterrània
Torroella de Montgrí

La llavor de «Claro de luna» es troba en una realitat quotidiana, domèstica, gairebé prosaica.

Candelaria —amb els ulls de la ment— la transforma, tot buscant aquell moment precís, aquella llum determinada, aquella conjunció d'objectes que, posats en un lloc concret amb la il·luminació necessària, cobren una altra vida. Estem davant l'epifània de la qual parla Arthur Danto: el lloc comú convertit en art. L'ull i la mà de l'artista realitzen aquesta acció que fa poesia d'una cadira, d'una enfiladissa, d'un mur...

Els llocs quotidians deixen de ser-ho... El petit s'ageganta, el banal transcendeix, l'habitual esglaia. La màgia esclata. Malgrat tot, no ens deixem enganyar: allò que mostra el paper és el resultat d'un procés conceptual i controlat, d'una sèrie d'estratègies i accions enfocades a construir una escena il·lusòria. I en aquest interstici, trobem la veritat de l'artista, que examina enlloc d'observar; que avalua i mesura la seva gesta en comptes de deixar-se emportar per l'emoció. L'impuls primer és passional i visceral, però després, l'acció transformadora és controlada i teleològica. El resultat és una altra realitat. És art.

BIO. Córdoba (Argentina), 1976. Estudia Ciències de la Comunicació i fotografia digital. És docent de les càtedres de fotografia periodística de la UNVM i dels tallers de fotografia documental i creativa de l'Instituto de Formación Fotográfica. Des del 2016 forma part del Colectivo VeoVeo, que realitza tallers de fotografia i educació visual.

Ha participat en exposicions individuals i col·lectives en l'àmbit local, nacional i internacional com la *Celebración del desconcierto*, el visionat de portafolis de PHotoEspaña (AECID) i la mostra *Latinoamérica es un pueblo al sur de Estados Unidos* de la Casa d'Amèrica a Madrid. *Claro de luna* va prendre part en els *XVIII Encuentros Abiertos* del Festival de la Luz de Córdoba i el Jujuy. També ha rebut el primer premi UOM sobre treball infantil (2008) i el guardió Projecte Llar, entre d'altres.

Treballa la fotografia com una activitat que convida a abordar la comprensió i la interpretació del passat, alhora que es revela com una eina que permet incidir en el present i aventurar el futur.

Bitter, sweet, soft

Bernat Millet

bernatmillet.com

Capella de Sant Antoni

Torroella de Montgrí

Millet enfoca la mirada en la vida quotidiana, en un relat d'allò íntim, d'on sorgeix una forta sensació d'unió basada en el pilar de la família, que sustenta uns camps on els habitants viuen en un compàs d'espera.

D'aquesta manera el poble sahrauí reforça la seva identitat. Forjant dia a dia, per mitjà dels seus valors, un sentiment de pertinença. Tractant de difuminar les cicatrius que solquen les seves ànimes. Obrint una esquadra per deixar pas a una petita llum.

Què passa amb la percepció del temps en un lloc on el futur és incert i l'únic que els fa aixecar i seguir lluitant és l'esperança de l'alliberament?

La cultura sahrauí es veu ofegada en un desert sense límits espacials però amb recursos limitats. En aquest paratge inhòspit, desert real i metafòric, brollen jocs i rialles; en una terra aparentment erma s'amaguen brots que esperen florir. Els seus habitants s'alcen per rebel·lar-se contra la condemna de l'oblit, contra els dies no viscuts, contra el temps, contra la desolació. Criden, amb veu aspra, que encara els queden forces per seguir lluitant.

BIO. La Floresta, 1986. Durant el 2008 cursa fotografia a la Universitat de Middlesex de Londres i s'especialitza en fotoperiodisme i fotografia documental a la Mid Sweden University.

La seva recerca el porta a mostrar imatges contundents, allunyades de la frivolitat, que van més enllà de la sensibilitat i el sofriment. Evoca aquesta bellesa en el retrat i captura la màgia que s'amaga darrera de rostres que sobreviuen, de mirades valentes i de comunitats oblidades pels mitjans de comunicació.

El seu treball s'ha mostrat a Londres (Truman Gallery, Parlour Gallery i The Print Space Gallery). També ha exposat a Estocolm, al Centrum För Fotografi i al Fotografiska Museet. La seva obra *La Poliomièlitis* ha estat exposada en diverses localitats espanyoles. Al 2011 va ser finalista dels The Guardian Student Media Awards i del Taylor Wessing Photographic Portrait Prize, exposant a la National Portrait Gallery.

Millet ens parla des de cadascuna de les seves obres. Busca en la fotografia aquest punt d'emoció que permet fer divagar la ment al voltant de la bellesa oculta en el retrat humanitzat.

Ànima

Lola Montserrat

lolamontserrat.com

Fundació Vila Casas
Torroella de Montgrí

Al «Gènesi», l'últim ésser que es posa al món és l'home; els altres ja l'havien ocupat (o s'hi havien instal·lat).

Potser és per això que la seva relació amb ells ha estat, si més no, conflictiva. Des del moment en què l'home s'ha de buscar l'aliment i es torna carnívor, els animals esdevenen el seu sosteniment.

Del Paradís ençà, les bestioles han passat innumerables vicissituds per acabar penjades d'un ganxo en un mercat, exhibides entre trossos de gel o constrenyides en un embolcall de plàstic. No és gens estrany, doncs, que aquest home caçador mostri els seus trofeus damunt l'aparador o dins d'una vitrina a casa o bé acumuli peces del medi natural que l'atrauen o li complauen.

La bellesa captiva, el colleccionisme d'animals que tot sovint es dissequen o es travessen amb una agulla, és també objecte d'atenció a *Anima*. La seva presència a l'entorn humà ja no respon a una necessitat vital —si li podem dir així— sinó a una pura i simple qüestió d'estètica i d'exhibició de poder.

BIO. Barcelona, 1954. Fotògrafa experta en tècniques del segle XIX i en tractament digital de la imatge, es va llicenciar en Medicina per la Universitat Autònoma de Barcelona, exercint com a metgessa fins el 1988, data en què va reorientar la seva vida professional cap a la fotografia.

Forma part de l'equip docent de l'escola IDEP, on imparteix diferents cursos i tallers de tractament digital de la imatge i tècniques antigues i alternatives. Ho compagina, entre d'altres, amb col·laboracions amb la Fundació La Caixa, la Casa Golferichs, el Fotoespai B.C.I. i la Universitat Politècnica de València.

La seva obra ha estat exhibida en nombroses ocasions en exposicions individuals i col·lectives en diferents espais de Barcelona, Miami, Porto i Toulouse.

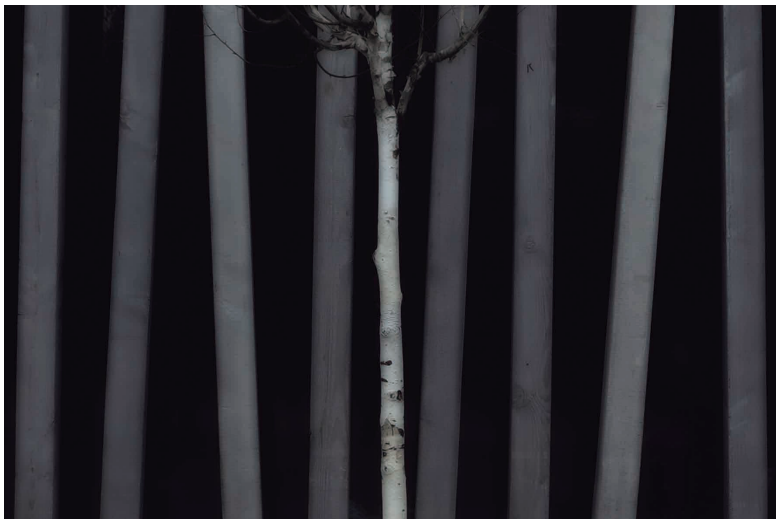
Silent

Joan Ramell

joanramell.com

El Recer

Torroella de Montgrí

Leonardo da Vinci deia: «La pintura és una poesia que es veu i no s'escolta i la poesia és una pintura que s'escolta i no es veu.»

Com veure el silenci en una imatge? Sempre ha existit una relació molt estreta entre la paraula i la imatge, entre allò escrit i allò projectat en dues dimensions amb línies, formes i colors. Amb les paraules construïm imatges i amb les imatges podem dir. Per això, quan llegeixo i entenc que el poema, fet de paraules i ritme, omple de sentit el silenci que ha estat modificat perquè pugui arribar a la meua comprensió, penso que les fotografies també poden transportar el silenci que conté tots els sons; allò que encara no ha estat anomenat, com les restes d'un *Big Bang* sorgit del no-res.

En aquest projecte, he obviat el soroll de la presència humana en unes imatges que, tot i així, parlen d'aquesta absència des del silenci. Les imatges parlen sobre algú que acaba de passar; ensenyen el diàleg entre el fred i les flors que s'hi han adaptat; mostren un interruptor a la intempèrie que han premut i encara han de prémer; deixen veure l'aigua que s'escola per l'aigüera; retraten l'iceberg que sura en silenci, sense soroll...

En les paraules que materialitzen una idea queda el pòsit del silenci inicial. En aquestes imatges voldria que es contemplés també el que no es veu.

BIO. Almenar (Lleida), 1957. Fotògraf autodidacte enamorat de la màgia que suposa el fet de captar un tros de realitat en un suport capaç de fixar la imatge i, a partir d'aquí, descobrir noves realitats.

Ha realitzat diverses exposicions i ha publicat dos llibres: *Diafragma*, fotopoemari a quatre mans amb la poeta Gemma Gorga de l'Editorial Curbet, i *La insistència del lloc i la persistència de l'àmbit (Paisatges i mirades)*, de fotografies panoràmiques publicat per l'Editorial A Mà.

Entre mosquitos y leonas

Didac Salau

alupitasupostalita.com

Convent dels Agustins
Torroella de Montgrí

A l'Estat de Veracruz (Mèxic), entre les canyes de sucre, podem escoltar el «Son Jarocho».

És una música tocada i cantada per clans familiars, llinatges que la perpetuen i s'adapten als nous temps sense perdre de vista els vells. És popular, de camp i de carrer. Vells i joves poden tocar-la sols o en grup en qualsevol lloc; al port de Veracruz, als Tuxtlas, a Catemaco, a Minatitlán o a Coatzacoalcos, entre d'altres indrets.

Aquesta melodia és un tret identitari fabricat a partir de fusions culturals. Els ritmes negres i els cants versats del sud de la Península Ibèrica van trobar a Veracruz, i en d'altres parts de la conca del Carib, terra fèrtil. Els indígenes i, sobretot els criolls, els van donar forma i desenvolupar.

L'actual globalització tendeix a homogeneïtzar i estereotipar; ni el «son» només pot ser cubà ni a Mèxic tot són «mariachis». Els països, angoixats per aportar trets propis a l'amalgama global, descuiden els seus trets més autèntics, la multiculturalitat que els ha dotat d'una original identitat. I, segurament, és en aquest punt on el *Son Jarocho* i l'anomenada tercera arrel, el component de negritud, conflueixen amb més intensitat: ser grans desconeguts a l'estranger per no ser suficientment reconeguts a Mèxic.

BIO. Barcelona, 1977. Didac Salau es dedica a la fotografia documental i d'autor. Com a *freelance* ha col·laborat amb diferents mitjans editorials i de comunicació d'Espanya i Mèxic. Fou fotògraf en plantilla durant uns anys del rotatiu *Diari d'Andorra*.

Actualment, treballa com a professional independent i duu a terme un projecte anomenat *A Lupita su postalita*, encaminat a la difusió i venda d'obra fotogràfica. És membre de la UPIFC (Sindicat de la Imatge).

Tatoos & Friends

Oscar Xarrié

mosskar2.wixsite.com/mosskar-fotografias

La Sala

Torroella de Montgrí

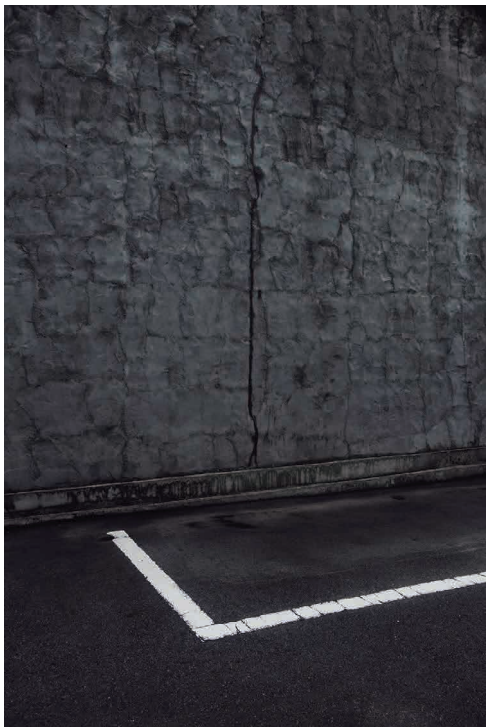

Aquest projecte neix de la curiositat per saber per què la gent es tatua.

L'ésser humà es tatua des de temps ancestrals, però no va ser fins a principis dels 90 quan tatuar-se esdevingué una moda, una tendència que no ha fet més que augmentar. Avui en dia estem acostumats a veure tatuatges de tota mena, en tot lloc i persona, però la majoria de les vegades desconeixem el seu motiu. Per què la gent es tatua? Em vaig proposar esbrinar-ho i documentar-ho.

El març del 2018 vaig crear un grup a Facebook per explicar les meves intencions i veure si la gent accedia a mostrar-me els seus tatuatges, deixar-se fotografiar i revelar-me els seus motius. La resposta va ser sorprenentment positiva. L'única premissa que els vaig donar va ser que en volia fotografiar de tot tipus, els bonics i els llejtos, els grans i els petits, i una condició *sine qua non* era que m'havien d'explicar els perquès. Ells escollien com es volien mostrar i el lloc on fer les fotos, ja sigui a casa seva, la meua o algun lloc emblemàtic que els representés. D'aquesta manera buscava contextualitzar una mica a les persones i definir-les. Cadascun dels retrats duu una petita descripció amb el nom o sobrenom de la persona, l'edat i la professió.

BIO. Barcelona, 1963. Cursa estudis de disseny a la Universitat de Barcelona i es forma en el món de la fotografia de manera autodidacta fent diversos cursos a l'IEFC per a perfeccionar la construcció de relats visuals en els seus inicis. Li agrada temptejar qualsevol tipus de fotografia. L'experimental, on a partir d'una abstracció de les formes i jugant amb la barreja de diferents motius i textures pot aconseguir un tipus d'imatge nova que impacta i sorprèn. També la fotografia d'arquitectura o els treballs d'autor, més íntims, com *Hoy me desperté como un astronauta en hibernación*, finalista al festival BFoto de Barbastro de 2017 i exposat al Claustre de l'Hospital de Torroella de Montgrí al setembre de 2018, que explora la fotografia com mitjà d'arxiu o memòria. Actualment té dos projectes en procés, un dels quals es mostra, en part, aquí, i un altre totalment diferent, una espècie d'homenatge al barri de l'Eixample de Barcelona.

A Walk Between The Lines

Leah Fresneda i Pablo Varela

@leah_fresneda / varelapablo.com

Casa Pastors
Torroella de Montgrí

«A Walk Between The Lines» és un conjunt fotogràfic a manera de diàleg visual entre els dos autors.

A partir d'aquesta particular conversa s'interpreta un territori ple d'artificis i enganys visuals. Proposem veure més enllà, llegir entre línies amb les nostres imatges, buscar allò extraordinari dins d'allò comú. Incitem a explorar els límits de la realitat, amb el propòsit de trobar fotografies que trenquin les regles bàsiques de la nostra percepció. Què és la realitat, si quan la percebem ja l'hem transformat i filtrat per la nostra interpretació i pel nostre prisma? Llavors, reflexionem: un canvi en la nostra manera de concebre la realitat implica un canvi en el nostre sentit de realitat, en el significat del nostre món?

«Què creus que li respondria a algú que li digués que abans no veia més que foteses i que és ara quan es troba més a prop de la realitat i amb la cara girada cap als objectes reals?, i si li fóra mostrant els objectes que passen i obligant-lo a contestar a les seves preguntes sobre cadascun d'ells, no creus que romandria perplex i que li semblaria més real allò que abans veia que açò que ara li mostraven?»

La República. Llibre VII
«El mite de la caverna», Plató

BIO. L.F. Barcelona, 1998. Cursa els seus estudis a Grisart Escola Internacional de Fotografia, on comença a centrar-se en els valors poètics de la imatge. També participa en un taller formatiu amb Marian Schmidt, en col·laboració amb la Brockwood Park School d'Anglaterra. Actualment estudia pintura i escultura a la BAA, on explora altres mitjans d'expressió artística. Ha realitzat intervencions a *Les Rencontres d'Arles* i a Barcelona.

P.V. Baiona (Galícia), 1992. Després de graduar-se en Òptica i Optometria a la Universitat de Valladolid, comença els seus estudis a Grisart Escola Internacional de Fotografia. Participa en diversos tallers formatius de la mà d'Israel Ariño, Salvi Danés i Enric Montes, on explora la capacitat expressiva de la imatge. També exposa a *Les Rencontres d'Arles* i a Barcelona.

PANGEA i *A Walk Between The Lines*, els seus primers projectes, són el resultat del treball d'aquesta parella d'autors que es centra en buscar una mirada conjunta i en abordar els nexes entre els seus dos punts de vista.

Las llaves de los sueños

Oksana But

fotovolshebica.com

Entitat Municipal Descentralitzada
L'Estartit

Amb aquest projecte pretenc reflexionar sobre allò possible i allò impossible, allò real i allò irreal.

On són les fronteres que limiten les il·lusions, frenen el desig i et retornen al punt de partida? M'impresionen profundament les forces que impulsen els nostres fills cap al seu «país de les meravelles». No tenen por, ni dubtes, ni límits; segueixen creient en la possibilitat de convertir els seus somnis en realitat. No els espanta l'ombra del possible fracàs.

I nosaltres, els adults, per mitjà del llarg camí de la vida, on hem perdut «les claus dels nostres somnis»? Solem construir la nostra realitat d'acord amb la valoració de l'entorn i segons clixés imposats. Correm tot el dia, estem sempre ocupats i no ens queda temps per a res.

Malgrat tot, una nena pot convertir-se en actriu en un instant posant-se una tovallola, lligant-se-la amb una pinça, anunciant l'obra que interpretarà... I aquestes «claus» (la tovallola, la pinça i l'anunci) li obriran l'apreciada porta del món dels somnis. Res no li importa, només els seus desitjos tenen valor. I de sobte, sorgeixen altres qüestions: d'on provenen aquests desitjos? Qui els alimenta? Quin paper compleixen en la societat? Atreix-te a somiar! Però vés amb compte...

BIO. Ucraïna, 1977. Nascuda en un gran país ja desaparegut (amb les esperances i somnis de la gent d'aquell país), s'inicia en la fotografia amb l'objectiu de guardar la memòria familiar. El seu treball evoluciona cap al camp de la investigació, abordant la transformació de l'individu al viure en societat i la recerca de maneres de plantejar els problemes vigents.

La seva carrera com a fotògrafa comença després d'aconseguir el reconeixement internacional amb les seves obres al Concurso Internacional de Fotografia de Alicante, al The 6th Port Talbot Camera Club International Salon, a la VOICE Competition del *Click Magazine* i a la B&W Child Photo Competition.

Ha tingut l'oportunitat d'exposar en diversos llocs importants, entre els quals cal destacar l'exposició *Personal Narrative* al Photo Place Gallery de Vermont (EUA). El seu treball ha aparegut en revistes especialitzades com el *Shots Magazine* o el *Click Magazine*. També ha publicat dos llibres de fotografia: *Plonger* (2015) i *Dissolution* (2017).

Un llangardaix verd

Enric Curto

enriccurto.com

**Entitat Municipal Descentralitzada
L'Estartit**

A l'illa de Cuba se la coneix amb el sobrenom d'«El lagarto verde». Així ho expressava el poeta cubà Nicolás Guillén.

Reprodueixo a continuació un fragment d'un dels seus poemes, que reflecteix el caràcter del país:

«Por el Mar de las Antillas
(que también Caribe llaman)
batida por olas duras
y ornada de espumas blandas,
bajo el sol que la persigue
y el viento que la rechaza,
cantando a lágrima viva
navega Cuba en su mapa:
un largo lagarto verde,
con ojos de piedra y agua.»

L'any 2007, una visita a terres cubanes, em va donar peu a realitzar-ne un reportatge. Tot i que el seu caràcter, la seva gent i els seus paisatges poden convidar a veure la vida de l'illa en color, vaig triar el blanc i negre per crear una certa abstracció i arribar millor a la visió que tenia de la seva ànima.

BIO. Barcelona, 1957. De ben jove ja em sentia atret per la fotografia, segurament per influència familiar per part del meu avi. Després s'hi va afegir un interès per les ciències naturals. El resultat: un aprenentatge autodidacte en macrofotografia que em va portar a col·laborar amb diverses publicacions d'àmbit científic. Però la fotografia em podia donar molt més, i es va convertir en una via de comunicació de pensaments, sentiments i estats d'ànim. Vaig descobrir un llenguatge sensacional per expressar per mitjà de la imatge. El color em semblava interessant, però va ser en la fotografia en blanc i negre on vaig trobar millors possibilitats d'expressió. Vaig ampliar coneixements tècnics a Grisart Escola Internacional de Fotografia i amb professionals de reconegut prestigi.

Durant molts anys he estat acumulant obra fotogràfica per vocació, afició i satisfacció pròpia. El paisatge ha estat el meu tema recurrent.

Iris

Xavier Manrique

xmanrique.com

Entitat Municipal Descentralitzada
L'Estartit

La natura està farcida d'energies en constant evolució disposades a arribar a nosaltres de diferents maneres.

Iris és l'energia que es nodreix de notes de color i espurnes de llum, i que es transforma en alegria i optimisme per impregnar el nostre alè.

Iris es serveix de la llum i del color per crear una harmonia visual plena de contrastos. Viatja des de la simplicitat fins a la complexitat per trobar preguntes en les indefinicions creades intencionadament. Proposa reflexions que giren al voltant d'aquestes indefinicions i venen donades per sensacions íntimes.

El projecte vol fixar la mirada en l'interior d'aquestes indefinicions, i aprofitant la força de la llum i el color, xuclar la seva energia per vitalitzar-nos i ajudar-nos a trobar respostes. *Iris* vol reflexionar sobre la importància que aquestes energies poden tenir en el nostre món interior. La seva cerca constant ens ha de permetre caminar amb sentit.

I finalment, construir un cercle on la natura situï un entorn on les coses flueixin amb facilitat i sense obstacles, on la llum i el color siguin els catalitzadors i generadors de les energies, i on l'abstracció ens permeti dubtar de tot i tornar a iniciar el circuit.

BIO. Barcelona, 1968. És analista i programador informàtic de professió, i fotògraf aficionat. L'any 2010, amb la descoberta de la fotografia digital, comença la seva formació de manera autodidacta i realitza alguns cursos.

La seva obra es centra en la natura, de la qual n'és un apassionat. El seu interès està orientat a crear imatges a partir de moments efímers, buscant els detalls en les formes i les textures més inusuals, i aprofitant les diferents intensitats i colors de la llum. Mostra un interès creixent vers la conceptualització del paisatge, buscant en ell metàfores de la vida així com reflexions personals.

Les seves influències fotogràfiques més destacades són Michael Kenna per la senzillesa i el minimalisme, Sandra Bartocha per la creativitat i el mestre Ansel Adams pel seu perfeccionisme.

Ha exposat de manera regular, tant individualment com col·lectivament, en sales i festivals. Al 2016 publica el seu primer llibre *Encisos i guspíres*, on reflexiona sobre la motivació fotogràfica que troba en el paisatge i la natura. Entre els premis obtinguts en concursos internacionals cal destacar la menció d'honor del Montphoto i el *Coup de Coeur* del Montier-En-Der.

Anatte

Ana Becerra

anabecerra.com

Centre Cívic d'Ullà
Ullà

De molt petita, i gràcies a les avorrides tardes d'estiu, vaig poder trobar-me amb els àlbums de la meva àvia.

M'entretenia ordenant les seves pàgines per mides, gèneres i mil detalls. Llavors vaig descobrir la diferència entre la tècnica d'una fotografia realitzada en un estudi i la sensació de transmetre una imatge quotidiana. Fantasiejava amb la possibilitat de barrejar les dues sensacions. Influenciada per aquests dos pilars i la meua pròpia experiència, m'agrada tractar mons paral·lels i personatges onírics i atemporals. M'agrada insinuar; el misteri; inspirar-me en la natura, en esglésies i pintures renaixentistes, en la bellesa d'allò efímer.

Anatte, la primera part d'una sèrie de tres, parla de l'ànima, de l'espiritualitat, de com ens hem anat distanciant de la natura, la nostra font. Vaig voler-ho representar per mitjà de l'aigua com a primera matèria de vida, així com l'ànima ho és per a l'ésser humà. Fer reflexionar sobre la importància de retrobar-nos amb la nostra essència, l'amor.

«Aprender que no amamos a una persona u otra, sinó que simplemente... amamos.»

BIO. Ronda, 1981. Des dels inicis, he intentat veure en les imatges alguna cosa més que estètica, tot donant-los un sentit personal i reflexiu.

Vaig cursar Imatge i So a Màlaga i disseny gràfic. Com a fotògrafa, començo a l'estudi de Sebastián Cepeda. Al 2014, m'estableixo pel meu compte realitzant projectes personals, fent de docent, preparant exposicions i donant ponències a Barcelona, Vitòria, València, Madrid i Còrdova, entre d'altres ciutats.

He publicat en revistes nacionals i internacionals com *Flotant Mag* (Mèxic) o *Vogue* (Itàlia). També he exposat a l'Artsenal (Màlaga), a la Biennal de París, a la Galeria Matriarcht (Alemanya) i a la Fifty Dots Gallery (Barcelona). He guanyat i quedat finalista en diversos concursos: el Festival de Cinema Andalusí o el *Fotografia des de zero*. També he realitzat sessions amb músics i actors com David Otero, Sr. Chinarro, Fuel Fandango, Alfonso Bassave o Silvia Martí.

Estic treballant en la publicació del meu primer fotollibre i segueixo abordant el pensament creatiu, tractant la crisi d'identitat amb un grup d'adolescents.

No morning

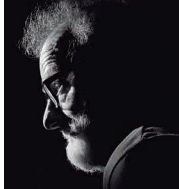
Miguel Ángel de la Fuente

fotomf@outlook.es

Centre Cívic d'Ullà

Ullà

«No morning» és la negació de la pèrdua, la transformació de l'espai vital en absència.

És un viatge a la foscor profunda de la nit més negra per descobrir el no-res, el buit. El no-res que resta al sobreviure a allò viscut: la desesperança, la solitud, el dolor, l'abandonament. No resta opció per a l'alba.

El projecte *No morning* s'inspira en l'obra poètica de José Ángel Valente, Premio Nacional de Poesía.

«SABÍAS que sólo al fin
sabía yo tu nombre.
No el que te perteneciera,
sino el otro nombre,
el más secreto,
aquél al que aún pertenecías tú.»

No amanece el cantor
José Ángel Valente

BIO. Segòvia, 1956. Vaig estudiar Economia a la Universitat Autònoma de Madrid. El meu interès per la fotografia va sorgir durant la meua època universitària, aprenent de manera autodidacta amb el suport d'algunes revistes de l'època com *Nova Lent* o *Photo*.

Durant els darrers anys, m'he format a l'Escola Internacional PIC.A PHotoEspaña de la ciutat d'Alcobendas, de la qual encara en soc alumne. La meua feina no té orientació professional i està centrada en la producció d'obra personal.

El 2017 vaig ser finalista del certamen *El lobo y el madroño* de San Sebastián de los Reyes amb la sèrie *Venus del corazón*, i el 2018 vaig obtenir el primer premi del Concurso de Fotografía Ciudad de Alcobendas amb una sèrie de tres fotos del projecte *No morning*.

Concebo la fotografia com un poderós acte d'imaginació que traspasa de lluny el concepte de representació de, la realitat? Veig, veig... Què veus?

Murs

Alba Jovani

albajovani.com

Centre Cívic d'Ullà
Ullà

«Murs» s'inicia el dia en què em sento incaaç d'avançar.

Llavors, immòbil dins d'un cotxe aturat, recordo una frase que vaig llegir fa anys: «La vida és caminar per sobre d'un mur molt estret; en una banda hi ha el conte de fades i en l'altra, l'abisme». En aquell moment m'adono que jo ja he caigut a l'abisme. Durant un temps sento por i buidor pel sol fet de viure. Però un bon dia, decideixo buscar la manera de tornar a escalar aquest mur que em separa de la vida. I amb aquella força que no saps d'on surt, es crea *Murs*.

Aquest projecte representa el paral·lelisme entre la meua vivència personal i la transformació que pateix un espai inicialment fosc, buit i abandonat, que per mitjà d'objectes i personatges intermitents, es va convertint en un lloc ple de vida, seguretat i llum.

L'obra no va començar amb la idea clara de parlar de mi, més aviat les meves fotografies parlaven del meu procés. La fotografia m'ha permès veure el que passava al meu interior. Sense jo ser-ne conscient, em va mostrar el camí.

BIO. Barcelona, 1981. Els seus pares han estat sempre amants de la fotografia i són dels que encara conserven alguns dels tresors més preciats: l'ampliadora de blanc i negre, i una càmera *Brownie Starlet* de Kodak. Amb sis anys, guanya el primer concurs de fotografia a l'escola. El que llavors no sabia, és que aquesta modalitat artística l'acompanyaria tota la vida. Als tretze, el seu avi li regala la seva primera *reflex*, una *Fujica ST801* que encara utilitza de tant en tant. El 2004 comença a estudiar a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, especialitzant-se en figura nua amb Manel Esclusa. En acabar, marxa a viure a Itàlia on continua estudiant al Centro Sperimentale di Fotografia Amici di Carlo Ancona, aprenent noves tècniques de revelatge en diferents suports.

Ha realitzat exposicions individuals a Barcelona i Girona, i també ha estat seleccionada per participar al *Visa Off* de Perpinyà. L'any 2016 va ser premiada al concurs *Colors de Marrakech* d'Olympus. La seva passió per la fotografia ha anat sempre lligada a la curiositat i a la transformació social i personal.

El aguante

Laia Albert

laiaalbert.com

Castell Palau

La Bisbal d'Empordà

Davant la proximitat entre el barri de La Boca i el centre neuràlgic de la ciutat de Buenos Aires (la Plaça de Maig i la Casa Rosada), s'aixeca entre parets de xapa pintades de colors una identitat de barri i misèria.

L'olor a «asado», el tango, «els pipes», els gossos i les noies menjant del mateix plat, l'art, l'hostilitat, la precarietat i «el aguante» conviuen a fuetades entre seus carrers. El dia a dia, la baralla constant per escapar de realitats imposades per personatges no escollits. Dones als carrers, gossos i nens compartint llit i menjar, homes absents fins que arriba la set.

El aguante vol mostrar gràficament aquestes realitats des del punt de vista dels seus protagonistes. Les nenes no tant nenes, les mares no tant absents i les realitats constants en un barri on el color crida i la pobresa apaga cadascun dels seus racons.

L'analogia i el contrast del blanc i negre d'aquesta sèrie fotogràfica de trenta-cinc imatges, treballades des del petit i el mig format, ambienten aquest recull de dualitats i realitats viscudes diàriament al barri «boquense» de la ciutat. Cares, espais, vivències i situacions caminen de la mà en aquesta mostra que ens trasllada per uns instants al Buenos Aires més crioll de la capital.

BIO. Barcelona, 1990. Cursa els seus estudis a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, especialitzant-se en reportatge en zones conflictives, figura i nu, i bodegó publicitari.

L'any 2013 es trasllada a Buenos Aires, on realitza un taller amb Sebastián Bar a la Universitat de Palermo. D'aquesta experiència neixen les sèries *No tan Buenos Aires* i *El aguante*. Ha participat al festival Exabrupto i ha fet dues exposicions individuals al Convent de Sant Agustí i al Pati Llimona. A més, va ser seleccionada en l'última edició del SETBA Jove i a l'ArtPhotoBcn.

Té un màster en direcció de fotografia cinematogràfica per l'ESCAC. Ha fet la fotografia del curtmetratge *En reserva* de Raül Labrador, realitzat diversos videoclips, i dirigit i fotografiat l'espòt *Ni una menos* contra la violència de gènere. La seva obra *Efímeras sombras de invierno* fou seleccionada al Stripart 2017. També vas ser l'escollida per realitzar *RavalKm0*, impulsat per Tot Raval i l'Ajuntament de Barcelona.

Actualment, es dedica a la postproducció digital, la publicitat i la docència. Treballa paral·lelament els retrats i la fotografia documental analògica en blanc i negre.

Spektakuleer flachweilig

Ralf Langenhorst

sentiremo.de

Castell Palau

La Bisbal d'Empordà

El títol és un joc de paraules en alemany. Una combinació entre «espectacular + buit», i «pla + borratxo».

«Aquí se puede ver el sábado, quién viene de visita el domingo!»

Les persones que habiten el paisatge pla del nord d'Alemanya utilitzen aquesta dita per descriure la seva topografia. Vaig créixer en un ambient així i puc experimentar aquest avorriment òptic de les terres baixes. Un indret on la natura no té res d'espectacular a oferir a la mirada. Uns quants arbres, una masia. Arbustos. I a més a més, una superfície plana. Extensa. Buida. Encara avui, durant les visites ocasionals, miro sovint el paisatge amb ulls diferents, d'anàlisi. I fent-me dues preguntes: què es pot trobar en un paisatge pla? És pot fotografiar?

Per raons pragmàtiques, la meua investigació sobre el tema m'ha portat a un altre gran paisatge pla: el Delta de l'Ebre, al sud de Catalunya. La resposta a la meua recerca fotogràfica al respecte és reducció i minimalisme. Moltes composicions al meu davant volen ser escenificades. Les estructures del paisatge cultural fet per l'home han de ser emfatitzades! Pau! I la llum; primer, al febrer gelat, aire pur, colors clars, profunditat. Després, a l'agost, calor, humitat i aire bromós.

BIO. Alemanya, 1960. Com a estudiant, va descobrir la seva passió i va utilitzar amb entusiasme la fotografia analògica i el processament en blanc i negre a la seva improvisada *dark room*.

Després d'unes dècades centrat en la seva família i en el camp de les telecomunicacions a nivell professional, al 2015 va decidir reemprendre la seva passió. Entre 2015 i 2018 estudia fotografia a la Prager Fotoschule Österreich, a Àustria, on es va graduar amb distinció.

Des del 2016 treballa com a fotògraf professional a Alemanya, Espanya i Catalunya. Majoritàriament, ofereix serveis professionals a l'àrea d'arquitectura de diverses immobiliàries, a institucions culturals i a empreses d'esdeveniments. Les seves principals passions són la fotografia de paisatge i els reportatges, així com els treballs experimentals. La seva obra s'ha mostrat en diferents exposicions individuals i col·lectives d'Àustria, Espanya i Catalunya.

Schlag. El sacrificio de un deporte

Marien Moreno

marienmoreno@gmx.de

Castell Palau

La Bisbal d'Empordà

El meu reportatge fotogràfic mostra el treball i la dedicació de dues dones entregades a la boxa, un dels esports de combat més antics, considerat d'homes i marginal.

Com viuen elles aquesta disciplina? Què els aporta? És possible fer-se un forat en un esport considerat d'homes?

La boxa femenina ha estat l'esport que més ha trigat a ser acceptat socialment. Mentre la disciplina masculina va formar part dels Jocs Olímpics del 1904, la femenina va ser introduïda fa relativament poc, al 2012.

Les permanents restriccions en contra de la boxa femenina han estat només per motius sexistes, sent l'esport que més ha trigat a ser acceptat; 108 anys de discriminació de gènere.

Aquest reportatge presenta dues lluitadores. La Buchra Quaiissi, boxejadora amateur aspirant a professional, nascuda a Barcelona i de família marroquina. I la Jessica Sánchez, campiona del món de *Muay Thai* i, des de fa quatre anys, boxejadora professional que lluita per un nou objectiu, el pugilat.

BIO. Barcelona. Sóc llicenciada en Belles Arts, promoció de 1997. Paral·lelament als meus estudis universitaris, curso els de fotografia a l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya (IEFC).

Obtinc dues beques de residència artística a Alemanya, al 1992 a Berlín i al 1993 a Frankfurt. Durant el meu últim any universitari aconseguixo una beca Erasmus per a la Kunsthochschule Berlin-Weißensee (Escola d'Art de Berlín de l'Est). Decideixo fixar la meua residència en aquesta ciutat alemanya, on treballa com a fotògrafa freqüentment. Anys més tard, començo el doctorat en antropologia cultural a la Humboldt Universität de Berlín. Per motius personals, l'abandono i torno a la meua ciutat natal a finals del 2006. Reprenc la meua inquietud per la fotografia i em plantejo projectes personals de fotografia documental que mostren una realitat social aliena a la meua.

Schlag. El sacrificio de un deporte ha estat seleccionat al Festival Gollut 2018.

Gairebé fosc

Mireia Alises

mireialises.com

Exposició
convidada
IEFC

Ca la Pruna
Pals

«Gairebé fosc» és un projecte que tracta sobre la soledat amb la que conviu l'èsser humà en una societat canviant i immersa en la tecnologia.

En un món hiperconnectat on vivim amb una clara dependència digital, els mòbils i les xarxes socials són eines vitals per encaixar; ja no podem viure sense la interacció virtual que ens acompanya en tot moment i ho sap gairebé tot de nosaltres.

Moltes persones es relacionen per mitjà de les pantalles més hores de les que dediquen a dormir, limitant cada dia més les seves relacions interpersonals. Mica en mica, es perden les habilitats socials i s'obliden sensacions com la calidesa, la proximitat o la implicació. I quan la nostra habilitat per a relacionar-nos és deficient, augmenta la probabilitat que ens quedem sols, mantenint relacions menys entusiastes i empàtiques.

S'acostuma a definir la soledat com a carència i es tendeix a vincular-la amb estats de tristesa, desamor i negativitat, obviant els beneficis que una soledat ocasional i desitjada, com l'autoconeixement o la reflexió, pot reportar. Perquè la soledat no sempre és negativa o traumàtica. Hi ha moments en què necessitem comunicar-nos i d'altres en què necessitem la solitud per establir contacte amb el més profund de nosaltres mateixos, i així poder alliberar-nos de les nostres pors.

BIO. Barcelona, 1979. Llicenciada en Documentació per la Universitat de Barcelona, inicia i desenvolupa la seva carrera professional a l'Arxiu Històric Fotogràfic de l'Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya, on descobreix la fotografia i realitza els seus estudis. Actualment, compagina la seva feina com a documentalista i restauradora digital de fotografies antigues amb els seus projectes personals. Dona tallers de fotografia i xerrades sobre la gestió del patrimoni fotogràfic i la difusió d'obra d'autor.

Ha participat en diferents exposicions individuals i col·lectives a diversos espais com la galeria fotogràfica Il mondo (Barcelona), la galeria Zazpi Arte (Zarautz), el Pati Llimona (Barcelona), la fira UtopiaMarkets Photo (Barcelona) i la 7a edició del festival FineArt Igualada.

Montería

Jesús Visauta

jesusvisauta.com

Ca la Pruna

Pals

La caça. Una tradició entre el pànic al conflicte i la passió dels qui la practiquen.

Durant les batudes d'animals, al lloc més agressiu de l'espai natural, es donen cita algunes de les controvèrsies més agres de la societat. En aquesta dualitat entre història i modernitat, alguns caçadors recorren muntanyes i boscos impulsats pel determini de capturar el màxim nombre de preses. D'altres, resten a l'espera de l'instant decisiu, captius de l'adrenalina fugaç que suposa prémer el gallet.

Les «monterías» s'expliquen per mitjà dels seus protagonistes, l'home —els homes— i els animals. A l'alba, els «monteros» preparen la «rehala» per travessar indrets inhòspits, terres baixes i boscos frondosos a la cerca d'un trofeu que esquivi els judicis morals, a base del convenciment que la caça és un ritual ancestral molt arrelat a les comunitats rurals.

BIO. Barcelona, 1976. És empresari, enginyer industrial i fotògraf. Va començar la seva tasca fotogràfica col·laborant amb mitjans de comunicació, centres culturals i artistes locals, als quals oferia nous punts de vista retratant les seves obres i idees.

Durant els darrers anys s'ha dedicat a projectes personals de reportatge urbà, *street photography*, fotografia documental i retrats íntims de famílies. A més a més, ha realitzat projectes temàtics sobre diverses comunitats, com la que es reuneix a les platges de Barcelona per realitzar *fitness* en grup a l'aire lliure, o la celebrada sèrie sobre la vida i la realitat diàries dels gitanos de Catalunya.

Trent Parke, Bryan Schutmaat i Matt Black són alguns dels seus referents.

Île

Anna Jornet

annajornetpuig.com

Espai dels Amics del md'A
Girona

Després de viure uns anys en una petita comunitat, la S., en Y. i les seves filles van decidir anar-se'n a viure a una casa aïllada a la muntanya.

Íle recorre el món que han construït, intentant comprendre la seva essència i, a la vegada, prenent distància de l'imaginari col·lectiu d'aquesta opció de vida.

Aquest projecte explora allò que implica apostar per una vida en contacte amb la naturalesa, així com l'ambivalència de sentiments i emocions que suposa deixar enrera la vida en comunitat. Per mitjà del silenci en aquest entorn, s'examina la trobada amb un mateix, els somnis i l'ànsia de descobrir.

BIO. Girona, 1983. Va estudiar fotografia documental a FUGA i a L'Observatorio de Barcelona. Ha estat seleccionada per participar als Descubrimientos PHotoEspaña 2017 i als Discovery Awards dels *Encontros da Imagem* de Braga. Ha exhibit el seu treball a l'Espai Fotogràfic Can Basté com a seu convidada del DOCfield 2017 i a l'espai FUGA en el marc del Festival Revela-T Off Bcn, entre d'altres.

Espais expositius

Torroella de Montgrí

CLAUSTRE DE L'HOSPITAL
Del 30 de març al 28 d'abril
Carrer de l'Hospital, 2
Tots els dies de 10 a 20 h.

CAPELLA DE SANT ANTONI
Del 30 de març al 22 d'abril
Plaça de la Vila, 1
De dilluns a dissabte d'11 a 14 i de 17 a 20 h. Dimarts i festius tancat.

CASA PASTORS
Del 30 de març al 28 d'abril
Carrer Major, 31
De dimarts a divendres de 17 a 20 h. Dissabtes d'11 a 14 i de 17 a 20 h. Dilluns i festius tancat.

EL RECER
Del 30 de març al 28 d'abril
Carrer de Sant Agustí, 13
De dilluns a dissabte d'11 a 14 i de 17 a 20 h.

MUSEU DE LA MEDITERRÀNIA
Del 30 de març al 29 d'abril
Carrer d'Ullà, 27-31
De dilluns a dissabte de 10 a 14 i de 17 a 20 h.
Diumenges de 10 a 14 h. Dimarts tancat.

CONVENT DELS AGUSTINS
Del 30 de març al 28 d'abril
Carrer de l'Onze de Setembre, 2
De dilluns a divendres de 10 a 20 h. Dissabtes d'11 a 14 h.

FUNDACIÓ VILA CASAS
Del 30 de març al 19 de maig
Carrer de l'Església, 10
Dissabtes d'11 a 14 i de 16.30 a 20.30 h. Diumenges i festius d'11 a 14 h. Setmana Santa: dijous i dissabte d'11 a 14 i de 16.30 a 20 h, i divendres d'11 a 14 h.

FUNDACIÓ MASCORT

Del 30 de març al 29 d'abril

Carrer de l'Església, 9

Dilluns, diumenges i festius d'11 a 13.30 h. Divendres de 16.30 a 20 h. Dissabtes d'11 a 13.30 i de 16.30 a 20 h.

LA SALA

Del 30 de març al 29 d'abril

Carrer de Codina, 28

Tots els dies de 17 a 24 h. Dimarts tancat.

L'Estartit

ENTITAT MUNICIPAL DESCENTRALITZADA

Del 30 de març al 28 d'abril

Carrer del Port, 25

Matins de dilluns a dissabte de 9 a 14 h. Tardes de dijous a dissabte de 18 a 21 h.

Ullà

CENTRE CÍVIC D'ULLÀ

Del 30 de març al 28 d'abril

Carrer del Camí de Dalt, 24-26

De dilluns a dissabte de 10 a 13 i de 15 a 20 h.

La Bisbal d'Empordà

CASTELL PALAU

Del 30 de març al 22 d'abril

Plaça del Castell, s/n

Dijous de 17 a 20 h. Divendres i dissabtes de 10 a 13 i de 17 a 20 h. Diumenges de 10 a 14 h.

Pals

CA LA PRUNA

Del 30 de març al 27 d'abril

Creu, 7

Dimecres, dijous i divendres de 17 a 20 h. Dissabtes i diumenges de 10.30 a 13.30 i de 17 a 20 h. Setmana Santa: de 10.30 a 13.30 i de 17 a 20 h. Tancat tots els dilluns (inclòs el 22 d'abril) i dimarts.

Girona

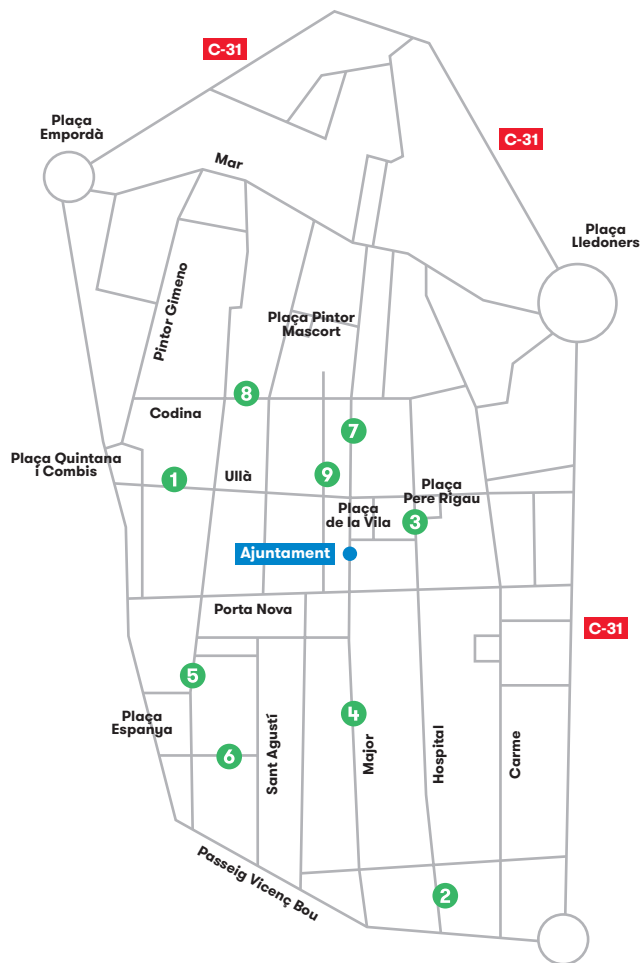
ESPAI DELS AMICS DEL md'A

Del 30 de març al 29 d'abril

Carrer dels Ciutadans, 18

De dilluns a divendres de 16.30 a 20 h.

Torroella de Montgrí

1

Museu de la Mediterrània

Carrer d'Ullà, 27-31
Sergi Alcàzar
Candelaria Magliano

2

Claustre de l'Hospital

Carrer de l'Hospital, 2
Jordi Fuentes

3

Capella de Sant Antoni

Plaça de la Vila, 1
Bernat Millet

4

Casa Pastors

Carrer Major, 31
Leah Fresneda i Pablo Varela

5

El Recer

Carrer de Sant Agustí, 13
Joan Ramell

6

Convent dels Agustins

Carrer de l'Onze de Setembre, 2
Guilherme Bergamini
Victor Calero
Didac Salau

7

Fundació Vila Casas

Carrer de l'Església, 10
Lola Montserrat

8

La Sala

Carrer de Codina, 28
Oscar Xarrié

9

Fundació Mascort

Carrer de l'Església, 9
Daniel Casanovas

L'Estartit

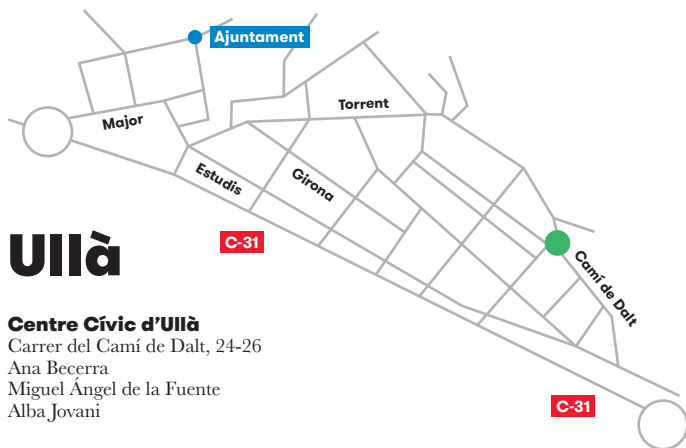
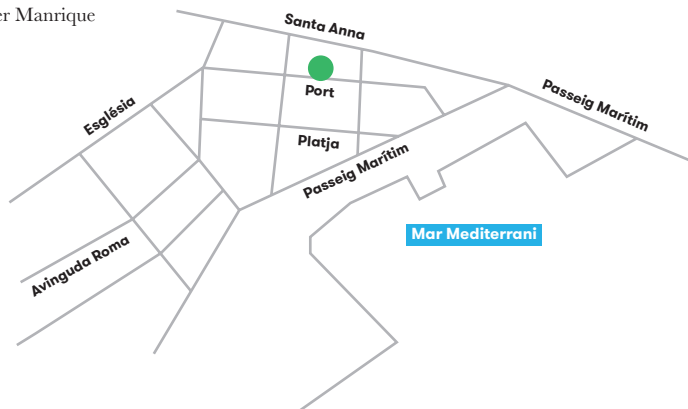
Entitat Municipal Descentralitzada

Carrer del Port, 25

Oksana But

Enric Curto

Xavier Manrique

Ullà

Centre Cívic d'Ullà

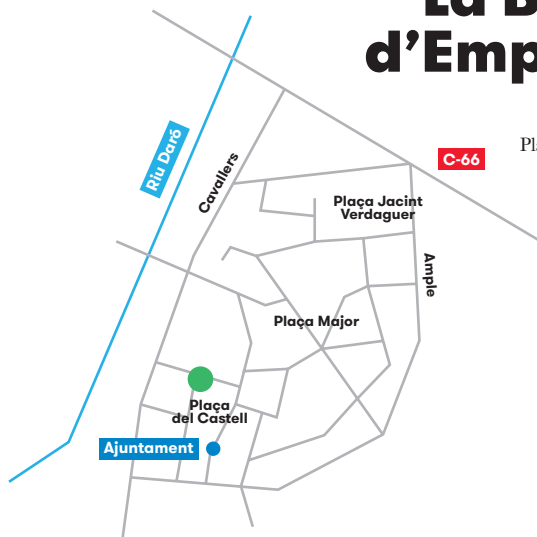
Carrer del Camí de Dalt, 24-26

Ana Becerra

Miguel Angel de la Fuente

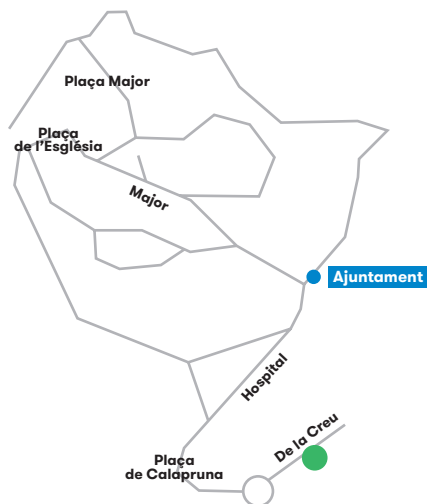
Alba Jovani

La Bisbal d'Empordà

Castell Palau

Plaça del Castell, s/n
Laia Albert
Ralf Langenhorst
Marien Moreno

Pals

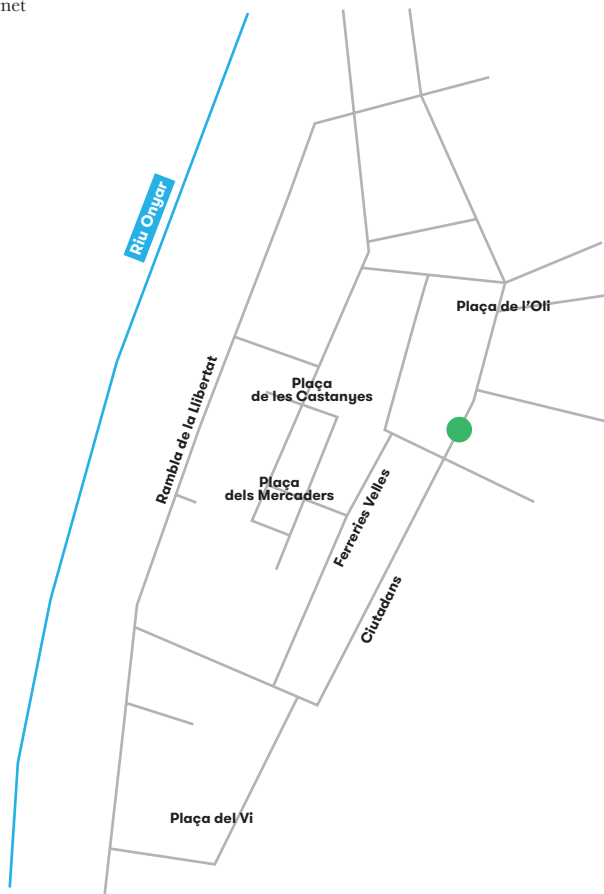
Ca la Pruna

Creu, 7
Mircea Alises
Jesús Visauta

Girona

Espai dels Amics del md'A

Carrer dels Ciutadans, 18
Anna Jornet

Activitats

Dissabte 30 de març

Inauguració del festival a les 11 h al claustre de l'Hospital de Torroella de Montgrí.

Inauguració de les exposicions a les 17 h al Centre Cívic d'Ullà.

Inauguració de les exposicions a les 19 h a l'EMD de L'Estartit.

Diumenge 31 de març

Inauguració de les exposicions a les 13 h al Castell Palau de la Bisbal d'Empordà.

Inauguració de les exposicions a les 11 h a Ca la Pruna de Pals.

Dimecres 3 d'abril

Inauguració de l'exposició a les 19 h a l'Espai dels Amics del Museu d'Art de Girona.

Dissabte 6 d'abril

Projecció de la pel·lícula *Mil veces buenas noches* a les 19.15 h al Cinema Montgrí de Torroella de Montgrí.

Dissabte 13 d'abril

Visita al fons fotogràfic de la Fundació Vila Casas de Torroella de Montgrí a les 11.30 h.

Projecció de la pel·lícula *Visages Villages* a les 19.15 h al Cinema Montgrí de Torroella de Montgrí.

Diumenge 14 d'abril

Visita a l'exposició *Nparanpare* de Daniel Casanovas a les 12 h a la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí.

Dissabte 20 d'abril

Trobada d'editorials i fira de fotografies d'autor de 10 a 20 h a la Plaça de la Vila.

Conferència *El fotollibre com a eina expressiva: límits i potencial* d'Àlex Llovet a les 12 h a la Casa Pastors de Torroella de Montgrí.

Visita guiada a l'exposició *Vides privades. Històries compartides. El fons fotogràfic de la família Mascort (1860-1960)* a les 17 h a la Fundació Mascort de Torroella de Montgrí.

Cicle de cinema i fotografia

Cinema de Torroella de Montgrí

**Dissabte 6
d'abril
a les 19.15 h**

**Mil veces buenas noches
Erik Poppe, 2013**

Pel·lícula noruega que explica la història de Rebecca, fotògrafa en zones de conflicte. Després de patir les conseqüències d'un atemptat mentre treballa a Afganistan, el seu marit i els seus fills li demanen que esculli entre ells o la seva professió. L'obra mostra el gran dilema es plantegen molts reporters i fotoperiodistes.

**Dissabte 13
d'abril
a les 19.15 h**

**Visages Villages
Agnès Varda, 2018**

La veterana cineasta Agnès Varda i el jove fotògraf i artista gràfic Jean René recorren la França rural en una furgoneta reconvertida en un «fotomatón» molt especial. L'objectiu és senzill: conèixer gent amb la qual intercanviar idees i històries, fotografiar aquestes persones i mostrar les imatges a gran escala en llocs públics per confrontar les reaccions que provoquen. La pel·lícula recull aquesta singular i emotiva experiència, el resultat final d'aquest procés i el que suposa per als autors des d'un punt de vista molt personal.

Trobada d'Editorials de Fotografia i Fira de Fotografies d'Autor

Dissabte 20 d'abril de 2019

**Plaça de la Vila de 10 a 20 h
Torroella de Montgrí**

Altres exposicions

Fundació Vila Casas

EXPOSICIONS TEMPORALS

Fins al 19 de maig

Miradas paralelas. Iran - Espanya: fotògrafes en el mirall

Diàleg entre fotògrafes

Pedra i ombra

Vicenç Rovira

Complicitats. L'artista del fons

Pilar Aymerich i Manel Armengol

Nos-altres. Espais de frontera

Fons permanent renovat

Fundació Mascort

Vides privades. Històries compartides

El fons fotogràfic de la família
Mascort (1860–1960)

Amb el suport:

Ajuntament de
Torroella de Montgrí

Diputació de Girona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

FUNDACIÓ
MASCORT
TORROELLA DE MONTGRÍ

AJUNTAMENT DE
LA BISBAL D'EMPORDÀ

Ajuntament
de Palafrugats

Ajuntament d'Ullà

Amb la col·laboració:

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX EMPORDÀ

Entitat Municipal
Descentralitzada de l'Estartit

Museu de la
Mediterrània

INSPAI
Centre de la Imatge
Diputació de Girona

IEFC Institut d'Estudis
Fotogràfics
de Catalunya

25 anys
md'A
Museu d'Art, Girona

25 anys
SI d'Orús
ANYS FENT-SE
COSTAT

